

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobců **a) B. M.** a **b) J. M.**, zastoupených JUDr. Františkem Grznárem, advokátem se sídlem Horšovský Týn, nám. Republiky 108, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2006, č. j. 58 Ca 77/2004 – 94,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se včas podanou kasační stížností domáhají zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2004, č.j. 1004/ZZ/OR/SP/04. Krajský úřad Karlovarského kraje jím zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Cheb ze dne 26. 1. 2004, č.j. 424/03/ŽP/So, a toto rozhodnutí potvrdil. Prvoinstančním správním rozhodnutím vydal Městský úřad Cheb podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1. zákona č. 254/2001 Sb., o nakládání s podzemními vodami (dále jen „zákon č. 254/2001 Sb.“), povolení k jejich odběru na pozemku č. 13/1 v k. ú. S., obec L., přičemž zároveň stanovil rozsah odběru a údaje o povoleném nakládání s podzemními vodami, a podle § 10 odst. 4 téhož zákona stanovil podrobnosti měření množství a jakosti podzemních vod. Současně vydal správní orgán dodatečné stavební povolení podle § 15 zákona č. 254/2001 Sb. a § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), k provedení stavby vodního díla s názvem vrtaná studna pro rodinný dům na pozemku č. 13/1

v k. ú. S., obec L. Zároveň byl podle § 82 odst. 1 stavebního zákona vydán i souhlas s užíváním předmětné stavby.

Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu:

Manželé H. podali u Městského úřadu Cheb žádost o vydání stavebního povolení na nový vodní zdroj označený jako vrtaná trubní studna na pozemku č. 13/2 v k. ú. S., obec L. Správnímu orgánu došla žádost dne 11. 1. 2002. K žádosti byl přiložen projekt hydrologických prací zpracovaný panem R. D. z července 2001, ve kterém bylo uvedeno, že cílem projektovaných prací je vybudování vodního zdroje, tj. trubní studny, určené jako zdroj pro rodinný domek pana H.

Dne 1. 7. 2002 rozhodl Městský úřad v Chebu o dodatečném povolení stavby vrtané studny manželů H. (v průběhu řízení vyšlo najevo, že stavba již byla zahájena). Na základě odvolání žalobců Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodnutí Městského úřadu Cheb zrušil a věc vrátil tomuto úřadu k dalšímu řízení. Prvoinstanční správní orgán podle něj porušil ustanovení § 32 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), neboť rozhodnutí vydal na základě zastaralých a neúplných údajů. Výpis z katastru nemovitostí a snímek z katastrální mapy pocházejí z roku 1999, parcela č. 31/1 ani 13/2 v katastrálním území S. již aktuálně neexistují. Prvoinstanční správní orgán se podle žalovaného dále řádně nevypořádal s námitkou žalobců, že dodatečným povolením stavby studny na pozemku č. 13/1 dojde k ovlivnění jejich zdroje. Jako příslušný vodoprávní úřad měl Městský úřad Cheb nechat vypracovat posudek znalce z oboru hydrologie, který by jednoznačně určil, zda nově vybudovaná studna neovlivní okolní zdroje.

Novým rozhodnutím ze dne 26. 1. 2004 pod výrokem I. vydal Městský úřad Cheb podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1. zákona č. 254/2001 Sb. povolení k jejich odběru na pozemku č. 13/1 v k. ú. S., obec L., přičemž zároveň stanovil rozsah odběru a údaje o povoleném nakládání s podzemními vodami, a podle § 10 odst. 4 téhož zákona stanovil podrobnosti měření množství a jakosti podzemních vod. Pod výrokem II. vydal správní orgán dodatečné stavební povolení podle § 15 zákona č. 254/2001 Sb. a § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, k provedení stavby vodního díla s názvem vrtaná studna pro rodinný dům na pozemku č. 13/1 v k. ú. S., obec L. Zároveň byl podle § 82 odst. 1 stavebního zákona vydán i souhlas s užíváním předmětné stavby. Ze znaleckého posudku, který byl pro účely správního řízení vypracován RNDr. Ing. I. L., CSc., vyplynulo, že studna na pozemku paní M. a průzkumný vrt na pozemku manželů H. se nemohly a nemohou za současných technických podmínek a způsobu využívání těchto objektů vzájemně ovlivňovat. V úvodu znaleckého posudku znalec uvedl, že s ohledem na složitost průběhu jednání, neprůhlednost zájmů zúčastněných stran a místy i rozporuplná tvrzení se znalec opřel pouze o vlastní měření a výsledky ohlídky. Ze znaleckého posudku dále vyplývá, že znalec provedl ohlídku na místě samém, a to i za účasti účastníků řízení, zabýval se studnou na pozemku žalobkyně, přičemž uvedl, jaké údaje znalci poskytla žalobkyně, dále se zabýval studnou manželů H. a rovněž uvedl údaje poskytnuté panem H.

Podané odvolání žalobců proti tomuto novému rozhodnutí Městského úřadu Cheb žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 8. 9. 2004 a napadené rozhodnutí potvrdil. Ze závěrů znaleckého posudku podle něj vyplývá, že s ohledem na rozdílnou hloubku využívaných zvodní, na vzájemnou polohu všech studní v dané oblasti a s přihlédnutím k morfologii nelze očekávat, že by došlo k ovlivnění vydatnosti studny žalobců. Žalovaný se v odvolacím řízení

držel zásady materiální pravdy a hodnotil všechny předložené důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Dle jeho názoru byla dodržena veškerá zákonná opatření. Pokud byla žalobcům způsobena škoda spočívající v podstatném snížení možnosti odběru ve zdroji podzemních vod, mohou se podle žalovaného obrátit na soud.

Krajský soud v Plzni se předem odmítl zabývat žalobními body, které žalobci uplatnili v podání ze dne 12. 9. 2005 označeném jako doplnění žaloby (pochybení správních orgánů v souvislosti s prováděním čerpacích zkoušek v řízení před správním orgánem prvního stupně), jakož i v podání označeném jako doplnění důkazních litin ze dne 22. 3. 2006 (neseznámení s dokumentem nazvaným Vyhodnocení geologických prací; nedoložení vyjádření příslušného správního orgánu o souladu stavby s územně plánovací dokumentací, technickými požadavky na výstavbu, resp. zájmy chráněnými zvláštními předpisy ze strany stavebníka). Nový žalobní bod pak žalobci uvedli rovněž při jednání dne 29. 3. 2006, když poukazovali na neúplnost spisového materiálu správních orgánů. Jelikož všechny tyto žalobní body byly vzneseny po uplynutí lhůty pro podání žaloby (10. 11., resp. 14. 11. 2004), tedy opožděně, nemohl se jimi soud zabývat.

Znalecký posudek podle soudu zodpověděl pro posouzení věci rozhodující odbornou otázku, zda nově budovaná studna manželů H. mohla ovlivnit vydatnost studny žalobců. Na podkladě závěru znalce pak nebylo možno učinit jiný závěr, než že jsou v daném případě v rozsahu namítaném žalobci splněny obecné technické požadavky na výstavbu stanovené v § 5 odst. 1 vyhl. č. 137/1998 Sb. V tomto směru nebyl prokázán rozpor s veřejným zájmem, který by podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona bránil dodatečnému povolení stavby.

Soud neshledal důvodnou námitku, podle níž neproběhlo řádné místní šetření a ohledání ze strany znalce. Znalecké zkoumání prováděné znalcem není ani místním šetřením podle stavebního zákona ani ohledáním podle správního řádu. Účastníci proto o něm nejsou vyrozumíváni ani k němu předvoláváni. Jejich neúčast při znaleckém zkoumání bez dalšího nebrání vyhotovení znaleckého posudku a na jeho použitelnost v řízení nemá žádný vliv. Z obsahu znaleckého posudku nicméně vyplývá, že znalec dne 9. 7. 2004 provedl v lokalitě za přítomnosti každé ze stran měření hladin, dne 27. 7. 2004 kontrolní měření na studni žalobkyně za přítomnosti žalobce, provedl obhlídku chatové oblasti za přítomnosti žalobkyně. Žalobci uvedenou obecnou námitku nijak nespecifikovali, není proto možné dovodit, jaký vliv by žalobcem tvrzená skutečnost měla mít na správnost závěru, který znalec v posudku učinil.

Oprávněnými soud neshledal ani další obecně formulované námitky vytýkající znaleckému posudku povrchnost, resp. poplatnost zadání. Posudek soud naopak shledal zcela jednoznačným a konkrétním, bez známek jakékoli zaujatosti vůči žalobcům. Stanovisko RNDr. J. P., které mělo údajně potvrzovat jednostrannost znaleckého posudku, pak není znaleckým posudkem, bylo vyhotoveno necelý rok před vyhotovením znaleckého posudku, a proto se již jen z časového hlediska nemůže jednat o dokument zpochybňující správnost závěrů znalce. Stanovisko se navíc nezabývá otázkou, která byla předmětem znaleckého zkoumání, tj. zda nově budovaná studna manželů H. mohla ovlivnit vydatnost studny žalobců. Totéž platí rovněž o dokumentu nazvaném Vyhodnocení hydrogeologických prací z prosince 2003.

Žádná z námitek proti znaleckému posudku tak podle soudu neprokázala, že by tento posudek byl nesprávný a jako takový nepoužitelný jako důkaz ve správním řízení. Žalovaný proto rozhodl zcela v souladu se zákonem, pokud dospěl k závěru o souladu stavby s veřejným zájmem, neboť znaleckým posudkem bylo prokázáno, že studna manželů H. není

v takové poloze, aby mohla ovlivnit vydatnost studny žalobců. Soud neprovedl důkaz výsledkem žalobců ani zpracováním znaleckého posudku z oboru hydrogeologie, neboť mohl o věci rozhodnout na základě obsahu správních spisů. Otázky, zda je studna žalobců vyhovující jako zdroj pitné vody v místě a zda studna manželů H. a její využívání má parametry studny, tedy zdroje pitné vody a užitkové vody, jsou bez jakéhokoli vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť s předmětem řízení nijak nesouvisí.

Rozsudek Krajského soudu v Plzni napadli žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V dané věci jde stěžovatelům o jejich vlastnictví, ale i zdraví. Stav nedostatečnosti jejich studny je důsledkem jednak vědomého záměrného konání, na druhé straně nepochybně i nedostatkem příslušných legislativních úprav. Podle stěžovatelů jednaly všechny ve věci činné orgány a instituce jednostranně tak, aby státní orgány legitimované v této věci nemusely revidovat svá předchozí rozhodnutí. V rámci kasace je tak třeba přezkoumat jak rozhodnutí krajského soudu, tak i správní rozhodnutí. Stěžovatelé proto navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu stěžovateli uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Na rozdíl od stěžovatelů považuje Nejvyšší správní soud skutkový stav, tak jak byl zjištěn Krajským soudem v Plzni, za dostatečný (viz níže), a proto z něj vycházel sám i v řízení o kasační stížnosti.

O věci uvažil Nejvyšší správní soud takto:

Předně je nutno poukázat na naprostou nekonkrétnost kasačních námitek, kdy stěžovatelé žádným způsobem nedokládají svá přesvědčení např. ohledně jednostrannosti přístupu státních orgánů v projednávané věci či jejich neochoty k revizi předchozích rozhodnutí. Tato obecnost pak do značné míry limituje možnosti přezkumu Nejvyšším správním soudem, neboť podle § 109 odst. 2 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud rozsahem kasační stížnosti vázán. V zájmu přesvědčivosti svého odůvodnění se Nejvyšší správní soud pokusí alespoň v omezené míře s námitkami stěžovatelů vypořádat.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud zcela správně vymezil rozsah své přezkumné činnosti a z množství žalobci vznesených námitek posuzoval pouze ty, které stěžovatelé vznesli včas, z nich pak pouze ty, které byly pro rozhodnutí v dané věci relevantní. V zásadě se jednalo o námitky zpochybňující závěry znaleckého posudku ing. RNDr. I. L., CSc., který zodpověděl hlavní otázku, kterou bylo ve správním řízení nutno zhodnotit, a to, zda může vrtaná studna manželů H. ovlivnit vydatnost studny stěžovatelů. Vypracovaný posudek je ve svém závěru zcela jednoznačný, neboť tuto možnost prakticky vylučuje. Rovněž dle názoru Nejvyššího správní soudu je pak uvedený posudek nanejvýš přesvědčivý, když veškeré jeho závěry logicky vyplývají z předem analyzovaných skutkových zjištění. Pro ilustraci cituje Nejvyšší správní soud část posudku týkající se studny stěžovatelů: „... posuzovaná studna může využít z celkových bodových využitelných zásob pouze to množství vody, které lze odčerpát při fixovaném snížení, které je dáno polohou přepadové trubky a polohou sací trubky, tj. 18 cm, z čehož vyplývá, že daná studna jímající podzemní vodu dnem, bez ohledu na široký průměr (1 m), dostatečnou hloubku (5,0 m) a tím i velmi dobrou jímací kapacitu, může za zjištěných podmínek jen omezeně reagovat na měnící se

hydrodynamické podmínky vyvolané jak cyklickou změnou atmosférických srážek, tak i případnou změnou ve využívání podzemních vod v širším okolí.“ (str. 6 posudku)

Tvrzení, podle kterého je stav nedostatečnosti studny stěžovatelů důsledkem vědomého záměrného konání (byť se neuvádí jeho původce), je tak na podkladě výše uvedeného nutno odmítnout jako zcela neopodstatněné. (Otázku vlivu „příslušných legislativních úprav“ na nedostatečnost předmětné studny ponechává Nejvyšší správní soud nezodpovězenou, neboť jakýkoli kauzální nexus mezi nastíněnými veličinami neodhalil.)

Námitka vytykající státním orgánům neochotu k revizi předchozích rozhodnutí je pak dle názoru Nejvyššího správního soudu do značné míry vyvrácena již samotným průběhem řízení před správními orgány, kdy původní prvoinstanční rozhodnutí žalovaný zrušil a současně uložil Městskému úřadu Cheb věc znovu projednat a rozhodnout, a to na základě znaleckého posudku (jak se následně i stalo). K revizi následně vydaných rozhodnutí pak nebyl – jak vyplývá z výše popsaného – objektivní důvod. Samotná skutečnost, že stěžovatelé se závěry znaleckého posudku nesouhlasí (byť jsou zde dokonce doporučeny způsoby, jak vydatnost jejich studny zvýšit), aniž by tento svůj postoj jakkoli relevantně odůvodnili, pak takovým důvodem k revizi jistě není.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek Krajského soudu v Plzni netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) ani b) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. října 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

